

IN

PHI

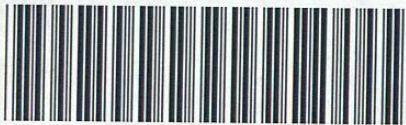
B52

B6

1858

c.1

1080074703

INSTITUTIONES
DE INSTITUTIONIBUS
PHILOSOPHICÆ.

INSTITUTIONES
PHILOSOPHICÆ

AD USUM

SEMINARIORUM ET COLLEGIORUM

AUCTORE J.-B. BOUVIER

EPISCOPO GENOMANENSIS.

DUODECIMA EDITIO

CETERIS MULTO AUCTIOR ET EMENDATOR.

LOGICA, METAPHYSICA, MORALIS.

PARISIIS

APUD MÉQUIGNON JUNIOREM

NUNC JOUBY, SUCCESSOREM

FACULTATIS THEOLOGIÆ BIBLIOPOLAM

Via dicta des Grands-Augustins, 7.

MDCCLVIII.

B52
B6
B968

INSTITUTIONES PHILOSOPHICAE

AD DECIMAM

SEMINARIO PUBLICO DE GOBIERNO

AD DECIMAM EDITIONEM.

PRÆFATIO

AD DECIMAM EDITIONEM.

Omnes scientiarum periti uranimi ore fatentur juvenes, gradibus humanitatum expletis, summa diligentia primis philosophiae elementis imbuendos esse; ex his namque fundamentalibus documentis ingentia fluunt consecaria, ut quisquis, consuetos hominum mores attente observans, semper compertum habere debuit.

Qui enim primis sanisque hujus scientiae principiis recte fuit instructus, accuratori postea utitur methodo in discendo, in docendo, et in omni arte quam exercet.

Veritatis amans ac cupidus opera tenebrarum circum-
quaque sparsa et nomine philosophico decorata fastidit,
vana pseudosapientium systemata alia ex aliis scat-
rientia spernit, a nefandis impiorum doctrinis abhorret,
et a deflenda morum corruptela sedulo refugit. Supre-
num Numen ubique præsens jugiter conspicit, timet
ac veneratur; propriam mentis suæ excellentiam futu-
ramque ejus destinationem lætus agnoscit; nullis vitiis
illam deturpandam, sed magis virtutibus exornandam
eurat; sive cunctis officiis sibi impositis perfecte
fungens, vir optimus fit et appetat.

Hic autem, quando sic uberes philosophiæ fructus exponimus, non eam intelligimus philosophiam quæ sacrum revelationis lumen excludit, sed philosophiam vere christianam, quæ ratione humana, quantum licet, utitur, auxilium vero superni luminis gratanter accipit. Dicemus enim infra solam rationem prorsus insufficientem esse circa gravissimas quæstiones ad salutem hominis spectantes.

Qui vero in prima juventute rectas judicandi sciendique regulas non didicit, nec alte solideque eis fuit imbutus, per vias tenebrosas errat incertus et *omni vento doctrinæ circumfertur*¹. Libros ac libellos bonos et malos sibi occurrentes promiscue legit, vel oculos temere in eos conjicit, nihil serio meditans nec attente considerans. Tunc imperfectas rerum notiones sine ordine in mentem suam congerit; contradictorias opiniones ubique videt, atque inter eas manet suspensus, aestimans incerta esse ipsam certitudinis fundamenta. De veritate religionis mox dubitat; virtutis meritum et vitii turpitudinem cum præjudiciis præmature susceptis confundit. In ipso autem nascuntur cupiditates, quæ, nullo freno coercitæ, sed variis de causis potius excitatae, vehementes fiunt tempestates; debilem rationem fulcimentis sibi necessariis destitutam obruunt, vires corporis elidunt, animi facultates obtundunt, naturam depravant, et infelicem juvenem in summam ruinam saepè dejiciunt.

Quanti ergo sint momenti primaria philosophiæ documenta nemo non videt. Inde enim pendet in posterum tota cognitionum series, animi soliditas, amor veri, fuga falsi, sagacitas ad utrumque secernendum, morum integritas, vitae ordinatio, pax familiarum, societatis bonum, et viri tum privati, tum publici felicitas. Inca-

¹ Ephes. IV, 14.

pax igitur, negligens vel improbus magister irreparabilem alumnis inferet, dum alter, e contra, doctus, diligens et factis dicta confirmans, teneros animos veri præceptis et seminibus virtutum fortiter, licet paulatim, imbuens, ad uberrimos optimæ educationis fructus colligendos feliciter disponet.

Ut autem exoptandum hunc assequatur finem, caueat ne juniores candidati inter obscura et incerta discurrant præcepta; diligentissime vero studeat nihil unquam, nisi perlucidum, invictis rationibus, antiquis traditionibus et veræ religionis documentis obfirmatum, ipsis exhibere. Eos adhuc cæcos et vacillantes quasi manu deducat, ideoque ab indigesta eruditione caute abstineat; ex longis namque dissertationibus viva voce expansis nihil fere capiunt auditores, præsertim juvenes; saepè etiam verba sic prolata integre non audiunt, aut male intelligunt, vel cito obliviscuntur. Necessæ est ergo ut sub oculis scriptum habeant candidati quidquid discere et memoria retinere debent.

At, fatentibus cunctis hac in re peritis, liber elementarius, erudiendæ juventuti convenienter accommodatus anno 1824, quo haec rudimenta prima vice in lucem edidimus, omnino deearat.

In minoribus seminariis et in pluribus collegiis, philosophia quæ *Lugdunensis* dicitur, præbebatur alumnis; sed nullus erat professor qui, in ea, multa emendanda, prætermittenda vel addenda, non agnosceret.

Huic gravi incommodo quidam obviare volentes, cursus philosophiæ informare conati sunt magis completos scientiæque progressibus conformiores, alii in gallica lingua, alii in latina, juxta morem receptum. Inter ea opera, plura sunt vere commendanda, maxime illa quæ recentius edita sunt; plura vero sunt prolixiora nec finem intentum attingunt. Quæ gallice scripta in colle-

giis habentur, circa res gravissimas; v. g., circa ea quæ spectant Deum, finem hominis, præcepta moralia, fidei rationisque relationes, etc., generatim nimis silent, ne plus dicamus; sœpius non exhibent nisi psychologicam analysim arduam et sterilem, prætermisis magni momenti quæstionibus.

Instantibus cedentes adhortationibus, promptius forte, hoc et ipsi adorti eramus opus, incommoda a nobis et ab omnibus agnita vitare volentes, simul et cupidi junioribus seminariorum alumnis elementa, ingenio, temporis spatio, laboribus præcedentibus et subsecuturis accommodata, tradere. Quando prima vice *Institutiones* nostras edidimus, fere nullum ex supradictis libris exstabat, ideo libentius communibus votis satisfacere tentavimus.

Præsentem philosophiae cursum, jam novies prelis mandatum, antequam de novo in lucem prodiret, attente legimus, emendavimus et etiam auximus, ita ut, scientiæ actualis non omnino impar, notiones nunc omnibus necessariæ præberet, simul et theologiæ a nobis ad usum seminariorum editæ fieret preambulum quasi necessarium, atque duo opera fere coalescerent in unum, sicut philosophia christiana et theologia unum corpus doctrinæ substantialiter efficiunt.

Itaque, experientia nostra sicut et aliorum ducti, id solum quod rectum et vere utile, non autem quod tantum subtile, multis difficile, omnibus fere sterile est, efficere desiderantes, vanas et abstrusas quæstiones in scholis olim agitatas prætermisimus; a controversis opinionibus, aliunde parvi momenti, abstinuimus. Attamen, quando de celebrioribus vel de gravioribus quæstionibus actum est, amplius immanendum esse duximus. Sic quæ spectant certitudinis fontes et de illis systemata varia, sive indigena, sive exotica, paulo fusi exponimus. Sic etiam specialem de *Pantheismo*

instituimus dissertationem, ut errores in iis metipsis temporibus nimis sparsos impugnaremus, nec dici posset non nisi inutiles et antiquatas nos decertationes adire. Ideo sœpius quam antea, in causam adducti sunt ætatis nostræ philosophi, sive ut ab iis edoceremur, sive, e contra, ut falsas eorum doctrinas profligaremus.

Quasdam quæstiones gallice tractare voluimus, ut lingua philosophica, nunc in usu, et præsertim a Germanis mutuata, nimium deformata non appareret, junioresque alumni ad hodiernos libros intelligendos fierent aptiores.

Idearum theoriam, arduam sane, sed gravem et celebrum, clarius exponere conati sumus.

Alia multa, ut videre est, addidimus vel emendavimus, semper tamen finis a nobis intenti brevitatisque necessariæ memores.

Quoniam omnes nunc, scite vel inscite, de rebus politicis disserere volunt, conveniens, imo et necessarium duximus præcipua sanæ doctrinæ principia circa momentosam hanc materiam contexere, ut juveniles animi, iis rectissime imbuti, ab erroribus fundamenta ipsius societatis concientibus se custodiant. Gravis quæstio de origine potestatis, in ea editione, ordine novo et lucidiori fuit exhibita.

Pluribus in locis usi sumus argumentis ex Scriptura sacra et traditione deductis, quæ ordinarie in Cursibus philosophiæ non adhibentur. Cum autem præsens opus specialius seminariorum offeratur, necesse est quod junioris alumni hæc argumenta percaleant, et ex eis firmorem gravissimis veritatibus adhæsionem hauriant. Eodem animo, et ut *Institutiones* nostræ philosophicæ et theologicæ corpus doctrinæ completum efficerent, dissertationem de *Angelis*, quæ natura sua ad theologiam refertur, adjunximus, limites hujus posterioris studio impositos prævidentes.

Attamen, eum notiones e revelatione deducendae jam in lectionibus catecheticis fuerit expositae, aut in Institutionibus theologicis iterum et fusius exponendae sint; cum, insuper, necesse sit alumnorum intelligentiam exercere, evolvere et ad recte ratiocinandum informare, argumentis e ratione sumptis maxime instabimus.

Experientia plurium annorum hac in parte aquisita comperimus nihil primos juniorum candidatorum progressus magis juvare, quam claritatem, ordinem et methodum: his qualitatibus idcirco praesentes philosophicas Institutiones adornare conati sumus potius quam sermonis elegantia. An sub omni respectu vel etiam ex parte scopum nobis propositum obtinuerimus, alii judicabunt. Enixe nunc, sicut in praecedentibus editionibus, rogamus professores ut, quod arguendum vel emendandum reprehenderint, benigna voluntate nobis indicare non dedignantur.

Huc usque dicta de praecedentibus editionibus hujus operis protulimus. Quædam vero alia de hac decima editione, quæ in lucem prodit, addenda sunt.

Recentis ad limina Apostolorum itineris faustam occasionem læti suscipientes, viros doctissimos ac in scientiis sacris versatissimos consuluiimus circa Institutiones nostras tum theologicas, tum philosophicas. De prioribus dicere hic non est locus. De his autem posterioribus, pauciores sane indulgentesque nimis, cæteris benigne probatis, notas accepimus. Hujusmodi consiliis talique circa principia a nobis tradita suffragio fulti, nihil prætermisimus ut accurata revisio attentaque emendatio hanc novam editionem ad finem suum assequendum aptiorem faceret.

Utinam hic noster labor, Deo providente, intuitu boni a nobis intenti, in hoc bene successerit, felicemque habuerit exitum!

INSTITUTIONES PHILOSOPHICÆ.

PRIUSQUAM veluti philosophiae penetralia ingrediamur, quædam præmittendæ sunt notiones candidatis omnino necessariæ quæ dicuntur *prolegomena*, a duobus verbis græcis, πρό, *ante*, et λέγω, *dico*. Omnia hæc prolegomena in quadruplici capite breviter absolvemus: in primo quarundam vocum, quæ frequenter occurrunt, necessarias dabimus explicationes; in secundo de philosophiae definitione agemus; in tertio de ejus divisione, et in quarto quædam de argumentatione præmittemus.

CAPUT PRIMUM.

DE QUARUNDAM VOCUM EXPLICATIONIBUS.

Ens seu res, illud est quod existit vel existere potest. Itaque duplex est, scilicet possibile, et reale seu existens.

Existentia est unio realis partium vel attributorum quibus res constat.

Possibilitas est consensio attributorum quibus res quælibet constituitur, ita ut existentia ejus non repugnet: sic possilitas montis aurei est consensio seu convenientia quæ concipitur inter montem et aurum. Nullam habet existentiam, nisi in mente eam concipiente.

Nihilum autem est illud quod non existit. Duplex distinguitur, videlicet positivum et negativum: *positivum* est illud quod non existit, sed existere potest, quales sunt res possibles nondum existentes; *negativum* vero est illud quod neque est, neque fieri potest, ut mons sine valle.

Attributa alicujus rei sunt variæ ipsius qualitates.